

Po této stránce vytýká stížnost, že žal. úřad nepřihlédl k okolnosti uvedené v odvolání, že totiž nelze pokládati přestupek za prokázaný, poněvadž nebylo zjištěno, byl-li v daném případě rušen nebo ohrožen veřejný pořádek, klid, bezpečnost nebo dobrý mrav nebo slušnost nebo vzbuzeno veřejné pohoršení, o čemž bylo by lze podle názoru stížnosti mluvit jen, kdyby nějaké jednání nebo chování st-lovo bylo zvenčí a veřejně pozorovatelné.

V daném případě byl st-l v noci ze 16. na 17. května asi ve 23 hod. spolu s Karlem K., Josefem H., Miroslavem H. a Marií Z. přistižen v dřevěné chatě v Z.-ském údolí. V odvolání tvrdil st-l, že v chatě přítomni byli přistiženi při večeři, nikoli při společném nocování, a že i kdyby byli všichni společně nocovali, nemohl tím býti porušen ani veřejný klid ani pořádek, ani nemohlo býti vzbuzeno veřejné pohoršení. Tím popřena byla skutková podstata odst. 2 čl. 3 stíhaná tresty uvedenými v odst. 1 tohoto čl. Žal. úřad tuto námitku odbyl slovy, že skutkové okolnosti uvedené odvolatelem jsou pro posouzení trestnosti přestupku zcela nerozhodné. Stojí tudíž žal. úřad zřejmě na stanovisku, že jednání či chování, které podle vyhlášky zem. presidenta z 9. dubna 1931 jest zakázáno, jest trestným za všech okolností, tedy nikoliv jen tehdy, jest-liže tímto jednáním nebo chováním se ruší nebo ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení, jak to předpokládá odst. 2 čl. 3 org. zák., o který se tato vyhláška výslovně opírá. Vycházejí z tohoto mylného názoru, neprovedl úřad šetření o tom, zdali v daném případě chování, resp. jednání st-lovo bylo takové, že jím byl porušen nebo ohrožen veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo vzbuzeno veřejné pohoršení.

Pro tuto vadu řízení, která byla přivoděna nesprávným právním názorem žal. úřadu, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.945.

Pojištění nemocenské: Nárok na placení pojistných příspěvků nemocenských za osoby, na něž se vztahuje zák. č. 117/1926 Sb., uplatňuje nemocenská pojišťovna výměrem podle § 189 zák. č. 221/1924 Sb., jemuž jest připojení poučení o opravném prostředku; vznesením opravného prostředku dochází ke sporu, o němž podle § 41 odst. 1 zák. č. 33/1888 ř. z. rozhoduje dozorcí úřad.

(Nález ze dne 28. května 1935 č. 15.411/35.)

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Náchodě proti zemskému úřadu v Praze o pojistné.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

D ů v o d y: Platebními výměry z 15. června 1931 předepsala stěžující si pojišťovna České průmyslové bance, filiálce v N., nemocenské pojistné s úroky a poštovným v částkách 698.45 Kč a 1.076.20 Kč za její zaměstnance Karla T. a Josefa V. za měsíce červenec 1926 — únor 1927, pokud se týče červenec 1926 — červenec 1927.

Rozhodnutími z 21. prosince 1931 odmítl okr. úřad v Náchodě odvolání jako opožděná, poněvadž odvolání byla podána teprve dne 18. srpna 1931, ač výměry byly bance doručeny již dne 18. června 1931 a v nich bylo dáno správné poučení o opravných prostředcích.

V odvoláních z těchto rozhodnutí namítala banka, že pojistné bylo předepsáno za osoby, podléhající pensijnímu pojištění, pro něž zák. č. 117/26 Sb., zachovav v platnosti některá ustanovení zák. č. 33 ř. z. z r. 1888, mimo jiné i § 41 odst. 1, kde se stanoví, že spory, které vzniknou mezi zaměstnavateli a nemocenskými pokladnami o povinnosti platit příspěvky, bude ve všech případech rozhodovati dozorčí úřad. Ve smyslu tohto ustanovení nemohla stěžující si pojišťovna rozhodovati o platební povinnosti, nýbrž může tak učiniti toliko dozorčí úřad. Výměr pojišťovny jest proto zmatečný a právně neúčinný.

Nař. rozhodnutími zrušil zem. úřad v Praze v odpor vzaté výměry okr. úřadu a uložil mu, aby ve sporu rozhodl věcně, a to z těchto důvodů: Pojistnou nemoc. povinnost pensijně pojištěného zaměstnance dlužno posuzovati podle ustanovení zák. č. 33/1888 ř. z., podle jehož § 41 spory mezi zaměstnavatelem a pojišťovnou rozhodují politické úřady. Tento paragraf zachován byl i za platnosti nového sociálně pojišťovacího zák. v platnosti zákonem č. 117/26 Sb. Šlo tudíž v daném případě o »vyměření« pojistných nemoc. příspěvků pojišťovnou, kde v případě sporu povolán byl rozhodovati politický úřad. Doložka o poučení o opravném prostředku neměla opory v zákoně, ježto pojišťovna sama nemohla »výměru« podle § 189 zák. č. 221/24 Sb. vydati vůbec, a nemohl tudíž nárok pojišťovny v tomto směru nabýti moci práva. Dlužno tudíž i výrok pojišťovny, obsažený ve formě »výměru«, zrušiti.

O stížnostech do těchto rozhodnutí uvážil nss:

Mezi stranami není sporu o tom, že zaměstnanci, o jejichž nemocenské pojištění šlo, jsou podrobeni pensijnímu pojištění soukromých zaměstnanců a že proto na ně co do nemocenského pojištění dopadá zák. z 1. července 1926 č. 117 Sb. V právě cit. zákoně stanoví se v § 1, že pro zaměstnance, podrobené pojištění podle právních předpisů o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců, zůstávají v platnosti ustanovení §§ 1—10, 13, 19—38 a 41 odst. 1 zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z. a zákonů jej pozměňujících a doplňujících i přes 30. červen 1926, a že jinak se i na tyto osoby vztahují ustanovení zák. z 9. října 1934 č. 221 Sb. Spor pak jest o to, zda při vymáhání nároků pojišťovny na pojistné nemocenské může pojišťovna postupovati podle zák. č. 221/24 Sb., to jest vydati proti zaměstnavateli výměr ve smyslu § 189 právě cit. zák. s poučením o opravných prostředcích, pro něž § 239 odst. 5 ve znění novelisovaném zák. č. 184/28 Sb. stanoví lhůtu patnáctidenní ode dne

doručení výměru, a s účinkem, že nebyl-li platební výměr v této lhůtě vzat opravným prostředkem v odpor, nabývá proti straně právní moci.

Žal. úřad popřel přípustnost takového postupu, stížnosti pak shledávají, že názor žal. úřadu je nesprávný.

Nss musil dáti za pravdu stížnostem.

Normu, jež vylučuje přípustnost uvedeného postupu, spatřoval žal. úřad v předpisu § 41 odst. 1 zák. č. 33/1888 ř. z., zachovaného — jak nahoře uvedeno — i po 30. červnu 1926 v platnosti pro zaměstnance, o jaké dnes jde. Leč neprávem.

Právě uvedené ustanovení určuje ve směru, jenž tu jedině může přicházeti v úvahu, jen tolik, že spory mezi zaměstnavateli a okr. nemoc. pokladnou o povinnosti k placení příspěvků . . . rozhoduje ve všech případech dozorčí úřad, t. j. podle § 19 téhož zák., jenž byl pro pojištění podle zák. č. 117/26 Sb. rovněž zachován v platnosti, politický úřad první stolice. Předpis ten jest — jak patrně — normou výlučně kompetenční, neboť stanoví jen, kdo bude spory mezi zaměstnavateli a pokladnami o povinnosti k placení příspěvků rozhodovati; naproti tomu není v předpisu tom obsaženo nic, co by se jakkoli dotýkalo otázky, jakým způsobem má pokladna své nároky na pojistné příspěvky uplatňovati a jakým způsobem jest vyvolati spor, aby o něm dozorčí úřad mohl rozhodovati. K této otázce však nedává odpověď ani jiný z oněch předpisů, jež ze zák. č. 33/88 ř. z. byly zák. č. 117/26 Sb. zachovány v platnosti. Ale pak jest vzhledem k dovětku, že jinak se na uvedené osoby vztahuje ustanovení zák. č. 221/24 Sb., uznati, že pro uvedené modalitě platí ony předpisy, jež k řešení těchto otázek jsou dány v zák. č. 221/24, a to jde-li o dobu po 1. lednu 1929, ve znění zák. č. 184/28 Sb.

Tu pak jest to předpis § 189, jenž stanoví v odst. 1, že opatření a rozhodnutí pojišťovacích ústavů, určená zájemníkům (stranám), jest jim doručiti písemně výměrem, k čemuž se dodává v odst. 4, že výměr má obsahovati poučení o opravných prostředcích. O těchto opravných prostředcích pak určuje § 239 v odst. 5, že lhůta pro opravné prostředky proti výměrům nositelů pojištění činí patnáct dní ode dne doručení výměru nebo rozhodnutí, ten den v to nečítajíc.

Z těchto předpisů pak jde, že nárok na placení pojistných příspěvků za osoby, na něž se vztahuje zák. č. 117/26 Sb., uplatňuje pojišťovna výměrem podle § 189 zák. č. 221/24 Sb., jemuž jest připojení poučení o opravném prostředku, a že dále vznesením tohoto opravného prostředku dochází ke sporu, o němž má podle § 41 odst. 1 zák. č. 33/88 ř. z. rozhodovati dozorčí úřad. Plyne pak z právního řádu, že dozorčí úřad, jehož se bylo opravným prostředkem dovoláno, bude jen tenkrát moci spor věcně rozhodovati, byl-li opravný prostředek podán ve lhůtě pro něj určené, kdežto nestalo-li se tak, nebude již místa pro jeho rozhodovací činnost. Výměr pojišťovny vejde uplynutím lhůty — bylo-li straně dáno správné poučení — v právní moc.

Žal. úřad vycházel z názoru opačného, právně mylného, pročež bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.